

kově a podle obecného pojetí znamená vyšší stupeň tělesné útrapy a trýzně. Nelze též přezírat, že otázku, zda byl napadený uveden »v trapný stav«, a to »déle trvajícím zlým nakládáním«, jest posuzovati s hlediska napadeného, nikoli útočnickova; i když proto mělo v souzeném případě zlé nakládání v zápětí jen lehké poškození na těle, jež nedopouštělo použití prvé věty § 195 tr. zák. a trvalo jen (!) 10—15 minut, nevylučuje onen lehký následek a ona doba trvání zlého nakládání, že přivedlo napadeného do »trapného stavu« ve smyslu druhé věty uv. §, uváží-li se postavení, v němž se farář M. ocitl tím, že naň 4 pachatelé útočili zbraněmi (revolvery a holí), bili ho jimi po hlavě a po jiných částech těla, že byl následkem toho krví zbrocen, klesl zemdlen do kolien a že přes to obžalovaní ho bili dále, vyhrožujíce mu zastřelením. Uvažuje-li se věc s těchto hledisek, nemůže býti nejmenší pochybnosti, že otázka v tom doslovu, jak ji dal porotní soud, odpovídá zcela smyslu zákona, jakož i duchu jazyka, a stížnost ani netvrdí, že se ve směru, o nějž jde, dostalo předsedou porotního soudu porotcům nesprávného právního poučení. Nedokázala proto zmateční stížnost, že porotci okolnost, zda napadený farář Albín M. byl déle trvajícím zlým nakládáním se strany stěžovatelů uveden v trapný stav, zkoumali na nesprávném podkladě právním. Pokud stížnost uplatňuje, že se stěžovatelé vlastně ani zlého nakládání nesúčastnili a že M. jen v přenáhlení uhodil faráře M. jednou holí, pokud se týče, že M. dostal za celého útoku jednu ránu holí a šest ran rukou, nedoličuje po zákonu ani dovolávaný zmatek, jenž je povahy hmotněprávní a předpokládá nezbytně, by byl se zákonem porovnáván jen skutkový děj, jak je zjištěn v otázkách porotci kladně zodpověděných, aniž který jiný z důvodu zmatečnosti § 344 tr. ř. výlučně uvedených. Hodnotí svémocně výsledky dotazování a snaží se skutkové závěry, k nimž tímto protizákonným způsobem dospěla, porovnávat se zákonem. Ostatně že porotci zodpověděli danou jim otázku kladně i potud, že farář M. byl uveden v trapný stav i nebezpečným vyhrožováním a již tento stížností nenapadený předpoklad opravňoval by sám o sobě použití trestní sazby podle § 195 tr. zák. Zmateční stížnosti obžalovaných bylo proto zavrhnouti jako bezdůvodné.

Čís. 3372.

Rozpoznání obyčejného akutního opojení alkoholem nevyžaduje posudků znalců lékařů, neboť alkoholové opojení není takovým chorobným stavem, jehož zjištění vyžaduje zvláštní odborné lékařské vzdělání.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, Zm I 625/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 17. září 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stěžovatel uplatňuje důvody zmatečnosti podle čis. 4, 5, 9 a) vlastně 10 a 9 b) § 281 tr. ř. Z důvodu zmatečnosti podle čis. 4 § 281 tr. ř. stěžuje si zmateční stížnost na zamítnutí průvodního návrhu, by obžalovaný byl ohledán lékaři, zda jeho konstrukce jest taková, že nesnese 10—15 sklenic piva a několik černých káv s rumem, takže následkem tohoto množství alkoholu byl v takovém stavu, že o sobě nemohl vědět. Pokud zmateční stížnost v písemném provedení uvádí odchylně průvodní návrh a zejména tvrdí, že znalci měli posouditi i svědeckými výpovědmi potvrzené jednání obžalovaného, nelze k němu přihlížeti, poněvadž protokol o hlavním přelíčení úředně vykazuje, jak návrh zněl. Zmateční stížnost není oprávněna. Rozpoznání obyčejného akutního opojení alkoholem nevyžaduje posudku znalců lékařů, neboť alkoholové opojení není takovým chorobným stavem, jehož zjištění vyžaduje zvláštní odborné lékařské vzdělání. Naopak opojení to jest tak běžným a často se vyskytujícím stavem, že nelze upříti i osobám laickým způsobilost správně vnímati chování se opojeného a ze zjevů těchto na stupeň odchylky od normálního duševního stavu usuzovati. Nehledíc k tomu nelze nabízený důkaz považovati za podstatný ani proto, že znalec, jak nalézací soud správně uvedl, neměl příležitost pachatele pozorovati ve stavu jeho tvrzené nepřičetnosti a ze zhodnocení údajů, jaké množství alkoholu pachatel užil a jakého druhu tento alkohol byl, lze očekávati jen velmi neurčitý výsledek. Poněvadž soud měl po ruce zřetelné a určité výpovědi svědecké, na jichž základě si mohl utvořiti závěr o tvrzeném opojení, právem nepřipustil nabízený důkaz jako zbytečný. Zamítající usnesení nemohlo tudíž míti na konečné rozhodnutí ve směru pro obžalovaného škodlivý vliv.

Čís. 3373.

Žádost o odklad trestu, která spočívá na nedorozumění, ježto ji podal obhájce, který obžalovaného při hlavním přelíčení nezastupoval a jemuž obžalovaný pravý stav věci nevylicil, nelze pokládati za přijetí trestu a vzdání se opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, Zm I 665/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalované do usnesení zemského trestního soudu v Praze ze dne 5. října 1928, jímž byla odmítnuta její zmateční stížnost proti rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. července 1928, a napadené usnesení zrušil.

D ů v o d y:

Obžalovaná byla rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. července 1928 uznána vinnou zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák. Obžalovaná opověděla hned při hlavním přelíčení po vyhlášení rozsudku zmateční stížnost a žádala o doručení opisu rozsudku, který